

מסורת הש"ס

(א) [צרכות ט. עירובין מו].
 יטעין יט. נדה ו. ט; (ב) ז"ל
 והוקצא [תו"א], (ג) לעיל כב.
 ביצה ל: סוכה י. [מוספתא
 סוכה פ"א], (ד) ביצה ל;
 (ה) ביצה טו; (ו) [ביצה מ].
 (ז) במ"א: אומה מבני
 ישראל, (ח) [דף מד.],
 (ט) [דף ל.],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה היה אוכל וכו'
יצותא אשמעי' אע"פ
דהוה:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אלא שמן וכו'.
 ר. הדולק לטלטל בדפ"י
 לעיל. דף מז ע"ב תוס' ד"ה
 ואין נאומין:

לְעִזִּי רַע"י

אובריינ"א [אובריי"ן].
בדים מקושטים בדוגמאות
נבעוניות.
פירסיק"י [פירסקי"ש].
אפרסקים.
קויינ"ץ [קודינ"ץ].
חבושים (פירות).

מוסף רש"י

[illegible]

תום' ישנים

(ב) הוקצה לאיסורו. ז"ל
והוקצה ח.

יב נסים גאון

[illegible]

שם בשבת דליכא למיחש
במחזור דכיון דאקלייה
לי יומא: ואין מניחין כו'
: מה לי שבת כו'. בשבת

הכי נמי מיסתברא דר
דאמר רב "מניחין נר
מניחין נר ע"ג דקל ב
דרב כרבי יהודה ס
בין שבת ל"ט אלא
סבירא ליה מה לי
כרבי יהודה ס"ל וה
למלטולי שרגא ד
בשבתא ואמר להו
שאני דהא א"ל רב
הכי הלכתא אמר לה
לסמוך עלוי בשעת
לקיש מר' יוחנן הטיב
שתחת תרנגולת מ
שמעון מוקצה היכ
היכא דרחייה בדיב
דילמא לא שגא א
שמעון אלא שמן שמ
הואיל והוקצה למצ
ולית ליה הוקצה למ
כהלכתא ועיטרה בק
ותלה בה אגוזין אמ
ואפרכלי של ענבים
וינות שמנים וסלתו
עד מוצאי י"ט הא
הכל לפי תנאו וממא
ס"ר חייא בר יוסף ק
עצים מן הסוכה ב"י
ור' שמעון מתיר ושוי
אסורה ואם התנה ע
שמן שבגר קאמרינן
הוקצה לאיסורו אית
א"ר יוחנן אין מוקצה
שמן שבגר בשעה שר
למצותו הוקצה לא
אמר שמואל אין מ
גרוגרות וצימוקים ב
והתניא ה"ה אוכל
לגג לעשות מהן גר
והעלן לגג לעשות
עד שיזמין וכן א
וחבושין ובשאר כל
רבי יהודה ומה הי
אית ליה מוקצה
לא כל שכן אלא לא
רבי יהודה ואוכל א
דקאכיל ואזיל לא ל
דהעלן לגג אסוחי
בעא מיניה רבי

וכן צימוקים דענדיס: היה ואזיל מכיון לאסקניהו אסח וומר כו'. ואע"ג דהני חזי כל אקניניהו אסירי: אי נימא ר"נ. ניסן נמי לאורז בעו הזמנה:

פֿאַעילי
צמוקלע דדחיייה צידים נר

הבי נמי מסתברא דרב
 דרב סבר כר' יהו
 עליה מעות ואילו לר' שמעו
 כמה זימני ודכרכי לזוזי (ל)

רבי יהודה סבירא ליה
גבי דקל בשבת ואין
ט אי אמרת בשלמא
דא ליה היינו דשני
אמרת כרבי שמעון
בת ומה לי י"ט ורב
בעו מיניה דרב מהו
נכתא מקמי חברי
גיר דמי שעת הדחק
התנא ורב אשי לרב
(6) כדי הוא ר' שמעון
דחק בעא מיניה ריש
שורען בקרקע וביצים
כי לית ליה לר'
דלא דחייה בידים
אית ליה מוקצה או
ל אין מוקצה לרבי
בשעה שהוא דולק
ו הוקצה לאיסורו
ותתניא סיככה
ם ובסדינין המצויירין
סקין שקדים ורמונין
עטרות של שבולין
אסור להסתפק מהן
ן ואם התנה עליהן
ר' שמעון היא דתני
ר' יוחנן אין נוטלין
אלא מן הסמוך לה
סוכת החג בחג שהיא
ה הכל לפי תנאו כעין
איל והוקצה למצותו
כמי א"ר חייא בר אבא
רבי שמעון אלא כעין
דולק הואיל והוקצה
רו אמר רב יהודה
נה לר' שמעון אלא
ד ומידי אחרינא לא
תאנים והותר והעלן
יות בענבים והותר
ן צימוקין לא יאכל
אומר באפרסקין
י פירות מני אילימא
דלא דחייה בידים
כא דדחייה בידים
ר' שמעון היא לעולם
יכא ליה סד"א כיון
עי הזמנה קמ"ל כיון
חתי לדעתיה מינייהו
זעון בר רבי מרבי
פצעילי

זינטיים מיון שמתקלקליו כ
ובן אתה אומר באפר
מקלה אותם מדעתו
מוקצה. כגון הא דתנן בפ
נמי צפרק צתרא (קד קטז)

דאזיל ואכיל שרי ליה לר"י

5. צבמה מקומות אשכחן
יה שייחדה למעות והניח
שרי חלוצרות אפי' תקע צה
דבעי לאוכוחי דסצר כר'

וְגו' לְחִמְקָאֵי בֵּין הַשְּׂמֹשׁוֹת
מִי חֶבְרִי בִּשְׁבֹּתָא. שְׂמִים
אֵלֶּה הֵיוּ מִנְחִין נֶר אֵלֶּה
וּמֵאֵי דְקֻמְצַעֵי לֵיהּ צִנֵּר
וּצְנֵר שֶׁנֶּם מְשׁוֹם לְהַלְרוֹךְ
מִנְחִים אֵלֶּה וְאֵלֶּה נֶעֱשֶׂה
מִרְיָן צִנְמָה מְדַלִּיקִין (לְעֵיל)
נִיחָיָה עַל שׁוֹמְנוֹ וְדִיו הַכֹּא
אֲרַע שְׁלֹא הִנִּיחָה עַל שׁוֹמְנוֹ
רַ"י דְּשַׁעַת הַסְּכָנָה דְּלַעֲלִי
חֲצִירִים קֶאֱמַר' אֵלֶּה סְכָנָה
דְּרֹחָא לְהַדְלִיק נֶר חֲנוּכָּה:
וְהָיָה בִּירְמִים אִית' לֵיהּ.
אָף עַל גַּב דְּנֶר סְכָנָה שְׂרִי

אף על גב דדחייה צידע
מי כיון שכבר פסק דיחיו
הכא לעולם הן דחיוין כל
זין סס: אלא שמן שבגרי.
צבנר דרביא אסור מוקפה
אמר דה"ז דרביא (דף נב.)
ממנו חייב משום מוכסה
פטר מנר' ומשום דמוקפה
אסור * ר' הדולק לטלטל
לעיל' אלא כדאמר בסוף
משום דהוי ציסם לדבר
אמר לר"י דאחאי נקט שמן
ה"ל למינקט אין מוקפה
אין אלא בגרוגרות וזימקא
לחיתין שזרען דלא איתקאל'
מזוה ולא מחמת אסור
מנר דסבר ר' יוחנן דלר'
מוקפה בגרוגרות וזימקין
אמר צבמון דאית ליה לרבי
מוקפה בגרוגרות וזימקין
אף פליג: עד מוצאי י"ז
ש"י חג. הקשה ר"מ ציוס
זיון דלא אסר אלא מטעם
נקלא זין השמשות מחמת
והא רבי שמעון שרי מותר
דר אף על גב דהוקפה ויה
נאותו מנר' דה"ל * ונראה
הי שפוטרת מוסא * וזו
לא אחיא כר' שמעון א':

הסמוך לה. צפרק המזיח
 יין (יפה ל: וסס) גרס צמשה
 הסמוך לה ופרץ צגמי והא
 גלגל ומשי ממי מן הסמוך
 לדפנות והשאת אי גרס
 והכא אלל מן הסמוך לה
 י לדפנות ואי גרס ולא מן
 המייר צמה שעל הסך
 דסמ אוהלל דלממ
 שם התנה הכ' לפי תנאו.
 ציא (ג' שס) פריך עלה

סתר אזהלה ומוקי לה
זולה וזרעוה דמאתמול
גלה: אלא בגרוגרות
צירושלמי מפ' שמסריקין

למקחם עד שיתקנו היטב:
פי שאין מתקלקלין כל כך
ו דחייב בידים אית ליה
אומר אם לא היתה נצלה
חיה צידים כגון גבי אולר:
לדבריו

ב. א. מ"ה פ"ה מהלכות
שבת הלכה י"ז ופ"ד
מהלכות י"ט הלכה ה' סמג
לאוין קה טור שו"ע או"ח
סימן רעז סעיף ד וסימן
תקנ"ד סימן י

גג ב מ"י פכ"ו מהלכות
שבת הלכה יד סמוג לאוין
קה קוש"ע או"ח סימן שי
סעיף ב:

מוסף תוספות

[illegible]

רבינו חננאל

הוא רב הוא דאמר מניחין
 ר' ע"ג דקל בשבת נואין
 מניחין נר ע"ג דקל ביום
 טוב, מכלל דרב כר' יהודה
 סבר ליה דאמר הנר
 שהדליקו בו בשבת ארבע
 משטלטין אותו, אבל ביום
 משטלטין אותו ונמצא
 משתמש במחובר לקרקע
 אסור. (ואין מניחין נר ע"ג
 דקל ביום ט) ואוקימנא
 אליבא דר' יהודה דשני ליה
 שבת ליום, אבל ר' יוחנן

ליעזר שנה לך משנת ר' אליעזר.